

Kézikönyv világi lelkipásztori kisegítő k számá- ra."B" év, 1. kötet: Adventől nagyböjtig. OMC, Bécs, 1987. 400 o.

A keresztény élet központjában Krisztus, a vele való találkozás áll. Az ő igéje táplálja lelkünket, szentségein, főleg az eukarisztián keresztül osztja ki Szentlelke kegyelmeit. Megváltó működésének megjelenítésére elsősorban apostolait s ezek utódait küldi. De a hit terjesztése, a kegyelmi élet biztosítása minden keresztény feladat is.

Sajnos egyre gyakrabban találkozunk olyan keresztény közösségekkel, ahova igen ritkán jut el a Főpap képviselője: a felszentelt pap. Az apostol-utódok nem hagyhatják cserbe ezeket a híveket sem. Ezért igyekeznek közvetlen a nép köréből kiválasztani személyeket, akik hivatalos megbízatásból s a hierarchia nevében hirdetik az Úr igéjét, dicsérik az Atyát s biztosítják ennek a közösségnek is a részesedést a szentmise kegyelmeiben: a szentáldozás által.

Az OMC kézikönyve elsősorban azoknak a lelkipásztori kisegítőknak kíván támaszt nyújtani, akik az ún. pap nélküli istentiszteletek vezetésére kaptak küldetést. Döntő jelentőségű és nélkülözhetetlen kiadványról van tehát szó. A kézikönyv természetesen nem pusztán ezeknek a vezetőknek hasznos. Igén jó lenne, ha minél többen beszerezhetnék ezt és egyéb hasonló kiadványokat főként azok, akik bármilyen okból gyakrabban nem vehetnek részt a közösségi szentmisén. Mert a könyv elsősorban a vasár- s ünnepnap i igeliturgiát tartalmazza, megfelelő bevezetés és elmélkedés kíséretében. Ez utóbbiakhoz főképp a megboldogult Belon Gellért püspök úr gondolataiból merítettek. Közli a lelkipásztorkodással megbízott világiakra vonatkoz rendelkezéseket, útmutatásokat, valamint anyagot egyéb szertartások levezetésére is.

Bízunk abban, hogy a jelen könyv csak az első lépés. Hamarosan nemcsak a következő kötetek, hanem hasonló kiadványok is megjelennek. Ezen segédeszközök hiányában a pap nélküli közösségek igen könnyen a szekták áldozataivá válnak. Ha nincs aki illően összegyűjtse őket a katolikus egyházból, oda mennek, ahol legalább valamilyen vallásos szót hallanak, és ahol Istent együtt dicsérhetik. Éppen ezért szempontn talán érdemes rámutatni, amelyek még hasznosabbá tehetik az ilyen jellegű könyveket.

A liturgia harmadik pontja – "bevezető szavak" – jobban kitérhetne az ünnep jellegére, történelmi kialakulására, a szóban forgó vasárnap alap gondolatára, mottójára stb. Hasznosnak tűnik az olvasmányok (lecke és evangélium) elé fűzött mondat kibővítése is: felhívhatná a hallgatók figyelmét egy-egy nehezebben érthető szakasz értelmére. Másrészt, hogy a kötetek ne legyenek túl terjedelmesek, kihagyhatók a Szent vagy, Uram! énekek szövegei. Kétségtelen, annak is van jó oldala, ha a liturgia vezetőjének csak egy könyvet kell kezében tartania. De az ünnep illetve szertartás tartalmi elmélyítése még fontosabbnak látszik. Lényeges ugyanis, hogy éppen a pap nélküli közösségek kapjanak bő és szolid lelki táplálékot, megfelelően képzett és igazi életszentségre törekvő világiak közreműködésével.

Benkő Antal